

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/167/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8110213262
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8110213262.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: BENC, s.r.o., so sídlom Prešov, Jesenná 8, IČO 36 506 451, právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát so sídlom Prešov, Jesenná 8, proti žalovanému: Mesto Prešov, so sídlom Prešov, Hlavná 73, IČO 327646, právne zastúpený: JUDr. Alojz Naništa, advokát so sídlom Prešov, Sládkovičova 8, v konaní o náhradu za užívanie nehnuteľností s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C/109/2010-551 zo dňa 10.05.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol. II. Vyslovil, že Slovenská republika, za ktorú koná Okresný súd Prešov, má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením. III. Vyslovil, že Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ul. 1.mája 32, 010 26 Žilina, má proti žalobcovi právo na náhradu výdavkov spojených so znaleckým dokazovaním v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením. IV. Vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 3 ods.1, § 37, § 39, § 40 ods.1,2,3, § 524 ods.1, § 525 ods.1, § 526 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, ust. § 13 ods.1,2 zákona č. 513/1991 Zb. a ust. § 133 ods.1 Obchodného zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že vedel o rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/140/2015, preto mu nemohla žiadna judikatúra citovaná žalobcom zabrániť postupovať v konaní tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a spravodlivé a teda, aby sa vyvrátilo alebo potvrdilo podozrenie žalovaného o tom, že podpis postupníka na rozhodujúcej zmluve je pravý alebo nie. Správnosť tohto postupu bola potvrdená aj následným konaním žalobcu, ktorý predložil ďalšie dve zmluvy týkajúce sa postúpenia tej istej pohľadávky s rovnakým textom, jednej s pravým podpisom U. V. a druhej s pravým podpisom pána C., ktorý konal ako zástupca postupníka. Súd sa na tieto okolnosti žalobcu prítomného na pojednávaní priamo pýtal, pýtal sa ho teda: akým spôsobom došlo k podpisu jednotlivých zmlúv, aká bola logika podpisu zmluvy najprv konateľom spoločnosti Benc, s.r.o. a rovnako aj zástupcom spoločnosti Benc, s.r.o. pánom C. z toho hľadiska, že načo bolo potrebné podpisovať zmluvu aj zástupcom, ak bol prítomný samotný konateľ spoločnosti? Tu treba zdôrazniť, že súd pri vyhodnocovaní odpovedí,

či už svedka, alebo strany sporu na jeho otázky, sa nezaobrá len ich vecnou správnosťou ale aj spôsobom ako tieto odpovedajú. Treba uviesť, že žalobca, resp. jeho konateľ pán C. odpovedal na tieto otázky vyhýbavo, jednoducho tým, že si na nič nepamätá vzhľadom na dĺžku konania. Za použitia logických pravidiel zmyšľania tomuto súd nemôže uveriť, keďže zmluvy o postúpení pohľadávky mali byť podpísané dňa 15.01.2007 a konanie sa začalo 30.01.2007, teda napriek tomu, že to bolo pred 10-timi rokmi, súd by očakával, že na rozhodujúce skutočnosti si žalobca pamätať bude práve preto, že tieto sa nedejú s odstupom niekoľkých rokov, keď vec mohla upadnúť do zabudnutia, ale naopak, táto do zabudnutia upadnúť nemohla práve preto, že je predmetom súdneho konania. Súd teda dospel k záveru, že nemožno priznať ochranu nároku uplatnenému žalobou, keďže tento nárok bol založený na zmluve, ktorá sa ukázala ako neplatná podľa § 39 OZ, z dôvodu nedostatku pravého podpisu jednej zo zmluvných strán a to postupníka. Zároveň sa nemôže súd vyhnúť hodnoteniu konania žalobcu ako účelového počnúc tvrdením o tom, že si nič nepamätá, pokračujúc odmietnutím predloženia originálu rozhodujúcej listiny ako aj predkladaním ďalších listín. Súdu sa javí, že žalobca vždy, ak došlo k riziku, že ním predložená rozhodujúca zmluva môže byť vyhodnotená v jeho neprospech, bol pripravený poskytnúť súdu novú listinu o postúpení tej istej pohľadávky už s odstránenou vadou. Preto považuje konanie žalobcu za špekulatívne, a aj preto mu nebolo možné poskytnúť súdnu ochranu.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 251, § 255, § 259, § 260 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalovaný v konaní plne úspešný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rovnako má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % aj znalecká organizácia, pričom jej nárok sa týka zvyšku priznanej sumy za vypracovanie znaleckého posudku, ktorá nebola hradená z preddavku zloženého v priebehu konania. Rovnako má právo na náhradu trov konania aj štát, ktorý čiastočne preddavkoval znalecké dokazovanie.

5. Súd prvej inštancie napokon konštatoval, že vzhľadom na zaujatý právny názor súdu, nepovažoval tento za potrebné vykonať dôkaz znaleckým posudkom č. 2 vypracovaným Technickou univerzitou v Košiciach, ktorý bol predložený žalobcom na pojednávaní konanom dňa 10.05.2018.

6. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. V odôvodnení odvolania popísal priebeh konania s tým, že sa žalobou zo dňa 23.01. 2007, doručenou Okresnému súdu Prešov dňa 30.01.2007 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.812,99 Eur (235.374,- Sk) spolu s 8,9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 23.01.2007 do zaplataenia a trovy konania, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11C/18/207-112 zo dňa 30.01.2008 rozhodol tak, že žalobu zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 23.237,50 Sk v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal žalobca dňa 22.02.2008 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 5Co/70/2008 zo dňa 17.03.2009 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 244,21 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/70/2008 zo dňa 17.03.2009 podal žalobca dňa 26.05.2009 na Ústavný súd SR sťažnosť, o ktorej Ústavný súd SR rozhodol Nálezom č. k. III. ÚS 237/09-33 zo dňa 16.12.2009 s tým, že základné právo spoločnosti BENC s.r.o. vlastníť majetok rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/70/2008 zo dňa 17.03.2009 porušené bolo. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/70/2008 zo dňa 17.03.2009 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Prešove. Zároveň bol krajský súd povinný uhradiť spoločnosti BENC, s.r.o., trovy konania v sume 245,70 Eur. Krajský súd v Prešove potom v súvislosti s vyššie uvedeným Nálezom uznesením sp. zn. 5Co/22/2010 zo dňa 15.04.2010 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 11/C/18/2007-112 zo dňa 30.01.2008 a vec vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci na Okresný súd Prešov bola predmetná právna vec zapísaná pod sp. zn. 17C/109/2010. Súd prvej inštancie vo veci konal tak, že nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézia a kartografia B.. C. R., na zameranie plochy, ktorej užívanie je predmetom sporu na ul. Š. H. D. na ktorých sa nachádzajú stavby: chodníky, parkovisko autobusová zastávka s odbočovacou Nike. Následne znalec vypracoval znalecký posudok č. 30/2010 zo dňa 07.12.2010. Po obhliadke predmetných nehnuteľností, ktorých užívanie je v posudzovanej právnej veci predmetom sporu, niekoľkých pojednávaníach, zmene zákonného sudcu, súd prvej inštancie uznesením sp. zn. 17C/109/2010 zo dňa 06.05.2015 rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania znaleckým ústavom USI Žilinskej univerzity v Žiline, ktorému uložil vypracovať znalecký posudok v ktorom uvedie, či na listine „Zmluva o postúpení pohľadávky“ zo dňa 15.01.2007 (č.l. 51 spisu) je za spoločnosť BENC, s.r.o. podpísaný U. V.. Súd prvej inštancie bez uvedenia dôvodu nevyhovet návrhu na doplnenie dokazovania v zmysle návrhu žalobcu do dňa 04.08.2014, znalcom z odboru písomoznalectvo, odvetvie

ručné písmo, ktorým mal znalec určiť, či podpis za spoločnosť BENC, s.r.o. na listine spoločnosti BENC, s.r.o., Jesenná 8, 080 05 Prešov, v Moskve 30.11.2010, ktorú žalobca súdu predložil listom zo dňa 04.01.2011 patrí vtedajšiemu konateľovi spoločnosti U. V. a či podpis na potvrdení U. V. v Moskve 06.05.2014 sp. zn. 17C/109/2010 patrí vtedajšiemu konateľovi spoločnosti BENC, s.r.o. U. V.. Listom zo dňa 05.10.2015, doručeným súdu prvej inštancie dňa 09.10.2015 žalobca opätovne žiadal súd, aby uložil znaleckému ústavu zodpovedať na 4 otázky uvedené v liste. Listom zo dňa 19.02.2016, doručeným súdu prvej inštancie v tento deň, žalobca opätovne žiadal súd o doplnenie úloh znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie zmenil uznesenie zo dňa 06.05.2015 tak, že ho doplnil o ďalšiu otázku pre znalecký ústav, ktorý nech uvedie, či podpis na splnomocnení zo dňa 21.02.2005 za spoločnosť BENC s.r.o. (č.l. 326) je skutočným podpisom U. V.. Vo vzťahu k tomuto uzneseniu žalobca namietal, že je nepravdivé, nakoľko konajúci súd doplnil znaleckému ústavu otázku, ktorú žalobca návrhom zo dňa 19.02.2016 nenavrhol. Naopak konajúci sudca nedoplnil znaleckému ústavu žalobcom navrhované otázky v zmysle návrhu zo dňa 19.02.2016. Z dôvodu enormnej snahy samosudcu nepreukázať skutočnosti tvrdené žalobcom, odopretím jeho návrhov na doplnenie dokazovania zo dňa 04.08.2014, 09.10.2015 a 19.02.2016, ako aj z dôvodu prekrúcania faktov zo strany samosudcu bol žalobca nútený si sám objednať znalecké dokazovanie na preukázanie ním tvrdených skutočností a to taktiež znaleckým ústavom USI Žilinskej univerzity v Žiline. Znalecký ústav vypracoval znalecký posudok č. 155/2017 zo dňa 09.08.2017. Znalec konštatoval, že originál sporného podpisu na zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 v spise Okresného súdu Prešov 17C/109/2010 na č. listu 51, z ktorého následne vznikla skúmaná kópia nie je pravým podpisom osoby U. V.. Originál sporného podpisu na splnomocnení zo dňa 21.02.2005 v spise Okresného súdu Prešov 17C/109/2010 na č. listu 326, z ktorého následne vznikla skúmaná kópia je pravým podpisom osoby U. V.. Sporný podpis podpisu na Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 v spise Okresného súdu Prešov 17C/109/2010 na č. listu 227 je pravým podpisom osoby U. V.. Žalobca dňa 16.10.2017 predložil súdu súkromný znalecký č. 154/2017 zo dňa 07.08.2017, ktorý vypracoval Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline na základe objednávky advokáta žalobcu zo dňa 23.02.2016, v ktorom v závere znalecký ústav konštatoval, že podpis spoločnosti BENC, s.r.o. na listine spoločnosti BENC, s.r.o., Jesenná 8, Prešov v Moskve 30.11.2010, podpis na potvrdení U. V. v Moskve, 06.05.2014 k sp. zn. 17C/109/2010, Okresného súdu Prešov, na predložených písomnostiach sú pravými podpismi osoby U. V.. Na listine zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 je za spoločnosť BENC s.r.o. zastúpená D. C., podpísaná D. C. pravým podpisom tejto osoby. Dňa 10.05.2018 na pojednávaní žalobca predložil doplnenie znaleckého úkonu č. 154/2017, číslo úkonu 267/2017 zo dňa 08.12.2017, v ktorom znalecký ústav doplnil doložku vzťahujúcu sa k súkromnému znaleckému posudku. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie obšírne venoval odôvodneniu rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C/18/2007 zo dňa 25.11.2014 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/140/2015 zo dňa 27.06.2016, resp. poukázal na ich znenie v obdobnej právnej veci postúpenia pohľadávky zo strany vlastníka nehnuteľností voči žalovanému mesto Prešov, ktorej právnej veci však súdy vychádzali z odlišných skutkových zistení. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré v konaní vyšli najavo, s niektorými dôkazmi sa nevysporiadal vôbec a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V znaleckom posudku č. 155/2017 zo dňa 09.08.2017 znalecký ústav pri sporných podpisoch označených SM-1, SM-2 uviedol, že pomocou technických prostriedkov zistil, že sa nejedná o originálne písomnosti, ale o kópie a že sporné podpisy, ktoré sa na nej nachádzajú je možné skúmať len ako izolovaný jav. Metódami písomznaleckého skúmania nie je možné skúmať, či podpisy na pôvodných origináloch sú výsledkom autentického písárskeho prejavu konkrétnej osoby, alebo či boli podpisy na písomnostiach prenesené pomocou technických prostriedkov. Pri podpise SM-1 sa jedná o listinu „Zmluva o postúpení pohľadávky“ zo dňa 15.01.2007 (č. l. 51 spisu). Z metodického materiálu určeného žiadateľom o písomznalecké skúmanie, ktorý vypracovali: D.. Y. R., G.. Ľ. R., G.. N. T., G.. K. U.Š., H. A., G.. K. E., G.. G. Q. (znalci z odboru Písmomalectvo, odvetvie: Ručné písmo (identifikácia pisateľ a) vyplývajú závery uvedené v bode 6. záverečné ustanovenie, ktoré presne žalobca popísal v bode 26.svojho odvolania. Z uvedeného vyplýva, že na skúmanie sa zásadne predkladajú originál spornej písomnosti a originály porovnávacích materiálov. Kópie skúmaniu nevyhovujú. Kópia neumožňuje skúmať detaily písma, podpisov a vylúčiť použitie niektorej metódy technického falšovania písomností, technického, resp. mechanického falšovania podpisov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej právnej veci nebolo znaleckým skúmaním na základe znaleckého posudku č. 155/2017 preukázané, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 (č. l. 51 spisu) nebola podpísaná konateľom spoločnosti BENC, s.r.o. pánom U. V. a na druhej strane bol predmetným znaleckým posudkom preukázané, že sporný podpis podpisu na Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 na č.l. 227 je pravým

podpisom osoby U. V.. Pričom k tomuto podpisu označenému ako SM-3 znalecký ústav okrem iného uviedol, že pri analýze sporného podpisu SM-3 pomocou technických prostriedkov neboli zistené žiadne znaky nasvedčujúce technickému falšovaniu podpisov. K zmene žaloby žalobca uviedol, že k námietke uvedenej v bode 4. odôvodnenia rozsudku, táto je irelevantná, pretože medzi znením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 na č.l. 227 a na č.l. 51 nie je žiaden rozdiel. V tejto časti je preto tvrdenie súdu prvej inštancie o zmene žaloby absolútne nepodložené. Súd prvej inštancie značne jednostranne vyhodnotil dôkazy, ktoré v konaní vyšli najavo a to v neprospech žalobcu a s niektorými dôkazmi v prospech žalobcu a v neprospech žalovaného sa nevysporiadal vôbec a tak neprípustným selektívnym prístupom k hodnoteniu dôkazov neprihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo tak, ako mu to ukladá § 191 C.s.p. Na základe znaleckého dokazovania bolo v posudzovanej právnej veci preukázané, že spoločnosť BENC, s.r.o., Jesenná 8, 080 05 Prešov, IČO: 36 506 451, konajúca konateľom spoločnosti U. V., ako „Postupník“ uzavrela dňa 15.01.2007 zmluvu o postúpení pohľadávky, s Postupcom - Cartes, s.r.o., Jesenná 12, 080 05 Prešov, IČO: 36 511 668, predmetom ktorej bola pohľadávka za neoprávnené užívanie nehnuteľností, nachádzajúcich sa v kat. úz. D. stanovená znalcom na sumu 235.374,- Sk. Preto žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Navrhol rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Poukázal na znenie ust. § 220 C.s.p. a to, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Podľa žalovaného je odôvodnenie rozsudku presvedčivé, z toho dôvodu sa s ním stotožňuje a v ďalšom naň poukazuje. Napriek tomu, že žalobca je zastúpený advokátom, v odvolaní neuviedol, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 C.s.p. uplatňuje. Podľa obsahu odvolania uplatňuje odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ C.s.p. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku pod bodom č. 9 uviedol, prečo nevykonal dôkaz znaleckým posudkom č. 2 vypracovaným TU Košice. Žalovaná strana konštatuje, že z odôvodnenia odvolania vyplýva námietka, že sa súd prvej inštancie s niektorými dôkazmi nevysporiadal vôbec, ale nekonkretizuje s ktorými dôkazmi a či tieto boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Podľa žalovanej strany uvedený odvolací dôvod nie je opodstatnený. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Žalobca v odvolaní poukazuje na záver vyplývajúci zo znaleckého posudku č. 155/2017, že sporný podpis na zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 na č. l. 227 je pravým podpisom osoby U. V.. Žalobca zrozumiteľne súdu nevysvetlil z akého dôvodu spolu so žalobou doručenou súdu dňa 30.01.2007 nepredložil ako dôkaz listinu nachádzajúcu sa na č. l. 227, ale kópiu zmluvy na č. l. 51, z ktorej je zrejmé, že nie je to pravý podpis U. V.. Tak ako to konštatuje súd prvej inštancie, žaloba bola podaná 15 dní od podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky. Na správnosť hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie a z toho vyplývajúceho ustálenia skutkových zistení žalovaná strana uviedla, že z rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ v Prešove zo dňa 02.01.2007 č. p.: PPZ-119-31/HCP-PO-CP-PO-2006 vyplýva, že U. V. mal zrušené povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účely podnikania. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že U. V. dňa 23.02.2005 vycestoval z územia Slovenskej republiky z letiska v L. a doteraz sa nevrátil. Uvedenú skutočnosť mal potvrdiť D. C., u ktorého bol počas pobytu na území SR prihlásený k prechodnému pobytu. Žalobca vierohodne neodôvodnil ako mohol U. V. podpísať zmluvu o postúpení pohľadávky dňa 15.01.2007 v Prešove, keď z listinných dôkazov vyplýva, že v uvedenom čase sa na Slovensku nezdržiaval. Zároveň je potrebné uviesť, že U. V. je občanom Ruskej federácie a zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 nevyplýva, že ovláda slovenský jazyk a rozumie textu, ktorý podpísal. Žalobca mal podať žalobu prostredníctvom advokáta, ktorému mal podpísať splnomocnenie dňa 20.01.2007 v Prešove. Zároveň žalovaný pripomenul, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C/18/2007 bola znaleckým dokazovaním skúmaná pravosť podpisov aj na splnomocnení zo dňa 20.01.2007, ktoré bolo pre toto konanie udelené advokátovi JUDr. Karabašovi. Zo znaleckého posudku vyplynul záver, že podpis na splnomocnení nie je pravým podpisom U. V.. Žalobca nevysvetlil, že ak na splnomocnení pre C.. L. zo dňa 20.01.2007 pre konanie vedenom pod sp. zn. 12C/18/2007 nie je pravý podpis U.. V., z akého dôvodu by mal byť pravý podpis U.. V. na splnomocnení z toho dňa pre toto konanie. Ani tieto skutočnosti konateľ žalobcu náležite nevysvetlil. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 na č. l. 51 bola žalobcom predložená podaním zo dňa 11.06.2007. Touto zmluvou žalobca preukazoval svoj žalobný nárok. Žalobca riadne nevysvetlil prečo na zmluve zo dňa 15.01.2007 na č. l. 51, ktorú pôvodne predložil súdu je v čl. III. bod 3.1 prečiarknutá výška odplaty a v zmluve na č. l. 227 nie je. Podľa žalovaného je rozdiel nielen v tejto skutočnosti, ale aj v tom, že priamo na zmluve č. l. 227 sa javí ako písmo napísané neskôr od zmluvy na č. l. 51. Žalobca tieto

skutočnosti náležite nevysvetlil, a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že ak došlo k riziku, že ním predložená rozhodujúca zmluva môže byť vyhodnotená v jeho neprospech, bol pripravený poskytnúť novú listinu o postúpení tej istej pohľadávky už s odstránenou vadou. Žalovaný súhlasí tiež so záverom súdu, že považuje konanie žalobcu za špekulatívne. Navyiac, nič nebránilo žalobcovi, aby zabezpečil osobnú účasť U. V. na súde, aby sa mohol osobne vyjadriť ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam. Žalobca v odvolaní poukazuje na potvrdenie spoločnosti BENC, s.r.o. zo dňa 30.11.2010 v Moskve, ktoré spolu s prílohami boli predložené na znalecké skúmanie. Podľa žalovaného vzhľadom na písmo, obsah textu, použitý jazyk možno uvažovať, že tieto listiny boli napísané na Slovensku a nie v Moskve. Uvedený odvolací dôvod nie je opodstatnený. Žalovaný poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 5., s ktorým sa v plnej miere stotožňuje. Ide o odvolací dôvod, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tento nie je opodstatnený.

8. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu sa vyjadril znova žalobca. Má za to, že i napriek všetkému vykonanému dokazovaniu súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., na základe ktorého potom zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávne právnemu posúdeniu veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. Žalobca považuje za preukázané, že zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 sa stal vlastníkom pohľadávky, ktorú v tomto konaní vymáha aj napriek tomu, že súd prvej inštancie vyhodnotil podpis U. V. na predmetnej zmluve na čl. 51 za nepravý, z dôvodu, že všetky ďalšie v predmetnom konaní súdu predložené listinné dôkazy týkajúce sa preukázania uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 jednoznačne preukazujú, že žalobca sa naozaj stal vlastníkom pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Ak by sa tak nestalo, z akých dôvodov by sa potom p. U. V. unúval podpisovať a následne zasielať listiny, v ktorých potvrdzuje skutočnosti v nich uvedené a to či už jednotlivé zmluvy o postúpení pohľadávok, tak ako to bolo na listine spoločnosti BENC, s.r.o., Jesenná 8, 080 05 Prešov v Moskve, 30.11.2010, ktorej podpis bol Znaleckým posudkom ÚSI Žilinskej univerzity č. 154/2017 vyhodnotený ako pravý podpis p. U. V., pričom žalobca upozornil na fakt, že znalec skúmal originál podpisu a nie nevyhovujúcu kópiu alebo splnomocnenia na zastupovanie v predmetnom súdnom konaní, tak ako to bolo p. V. potvrdené v liste adresovanom súdu, v Moskve, 06.05.2014, ktorého podpis bol znaleckým posudkom ÚSI Žilinskej univerzity č. 154/2017 vyhodnotený ako pravý podpis p. V., pričom žalobca upozornil na fakt, že znalec skúmal originál podpisu a nie nevyhovujúcu kópiu. Je len na zmluvných stranách a ich úvahe ako si koncipujú svoje zmluvy. Ak chcú zmluvné strany podpísať jednu a tú istú zmluvu v niekoľkých vyhotoveniach konateľom spoločnosti a následne aj osobou splnomocnenou na všetky právne úkony v mene spoločnosti, nie je úlohou súdu skúmať prečo sa tak tieto strany rozhodli, pretože je nutné rešpektovať autonómiu ich vôle. Žalobca má za to, že nakoľko počas celého konania sa jedná o stále rovnakú zmluvu, vyhotovenú vo viacerých originálnych vyhotoveniach, nebolo z jeho strany nutné pristupovať k zmene žaloby, pretože žalobcom uplatnený návrh nebolo potrebné rozširovať, neuplatňovalo sa iné právo, nevykonala sa žiadna podstatná zmena a taktiež zo strany žalobcu nedošlo k doplneniu rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, teda nebol daný dôvod na postup podľa § 140 C.s.p. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že žaloba nemala byť zamietnutá. Žalobca považoval tiež za potrebné poukázať, že ak by súd vychádzal iba z objektívnych skutočností, ktoré boli zistené znaleckými posudkami ÚSI Žilinskej univerzity č. 154/2017 a č. 155/2017 vyšiel by mu záver, že v neprospech platnosti právneho úkonu - Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 svedčí jediné znalecké konštatovanie aj to len na základe skúmania kópie a to ZP č. 155/2017, str. 40, prvá odrážka, no na druhej strane v prospech platnosti právneho úkonu a skutočností nasvedčujúcich o jeho platnosti - Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 svedčí päť znaleckých konštatovaní, resp. záverov a to na základe 4 skúmaných listín, na ktorých boli originálne podpisy p. V.. Žalobca teda na základe uvedeného nevie celkom dobre pochopiť na základe čoho mal súd prvej inštancie tak urputne za to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 je neplatným právnym úkonom. Žalovaný považoval za nevyhnutné pripomenúť, že dňa 15.01.2007 p. V. podpisoval viacero rôznych zmlúv, ako to vyplýva aj z listiny spoločnosti BENC, s.r.o., Jesenná 8, 080 05 Prešov, v Moskve, 30.11.2010, ktorej podpis bol znaleckým posudkom ÚSI Žilinskej univerzity č. 154/2017 vyhodnotený ako pravý podpis p. V., a preto je podľa žalobcu možné, že neustálou repetíciou svojho podpisu mohlo dôjsť u p. V. k jeho podstatnému narušeniu, ktoré malo pri skúmaní kópie tohto podpisu za následok jeho vyhlásenie za nepravý. Pričom stále je tu listina - originál (č.l. 227) na ktorej je pravý podpis osoby - konateľa spoločnosti BENC, s.r.o. U. V..

9. Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného bolo doručené právne zástupcovi žalovaného. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

10. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.10.2019 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraných spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery, ktoré primerane ako aj vysvetlil.

14. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a pre ich zdôvodnenie odvolací súd iba zopakuje čo uviedol súd prvej inštancie, ktorý vyčerpávajúco zdôvodnil sporovým stranám prečo žalobu zamietol.

15. Súd prvej inštancie konštatoval, že skutkovým stavom podľa jeho názoru môže byť aj listina o právnom úkone, z ktorej žalobca právo na návrhom uplatnené plnenie vyvodzuje. V prejednávanej veci žalobca vyvodzuje svoje právo na plnenie zo zmluvy o postúpení pohľadávok nachádzajúcej sa na č.l.51 pôvodného spisu sp.zn. 11C/18/2007, kde sa nachádza aj kópia zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretá podľa § 524 Občianskeho zákonníka medzi zmluvnými stranami Carpex s.r.o. ako postupcom a BENC s.r.o. ako postupníkom. Zmluva je podpísaná nečitateľnými podpismi za Cartes s.r.o. a za BENC s.r.o. Ako vyplynulo z ďalšieho dokazovania za spoločnosť Cartes s.r.o. zmluvu podpísal pán D. C. a za spoločnosť BENC s.r.o. mala byť zmluva podpísaná jej konateľom p. U. V.. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného bola vznesená námietka voči pravosti podpisu U. V. na tejto zmluve, súd opakovane žiadal od žalobcu originál tejto zmluvy za účelom umožnenia vykonania znaleckého dokazovania, ktoré žalovaný navrhoval. Na uvedenú žiadosť žalobcu súdu odpovedal tak, že originál zmluvy k dispozícii nemá. Akonáhle zo strany žalovaného bola vznesená požiadavka na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom overenia pravosti podpisu U. V. na rozhodujúcej zmluve, došlo zo strany žalobcu k právnej argumentácii, že takáto požiadavka je irelevantná s odvolaním sa na § 526 ods. 2 OZ, podľa ktorého - ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Keďže v prejednávanej veci oznámenie pohľadávky dlžníkovi vykonal postupca, dlžník nebol oprávnený sa podľa názoru žalobcu domáhať preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca v širokom rozsahu predložil súdu judikatúru NS ČR, ktorá vychádza z názoru zastávaného žalobcom. Žalobca sa ďalej odvolával aj na rozsudok NS SR sp. zn. 1Obo 1/2009 z 10.02.2010, v ktorom NS SR uviedol, že § 526 ods. 2 OZ výslovne ustanovuje, že ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že dlžník nielenže nemá povinnosť ale dokonca ani právo zisťovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že rozumie odporu žalobcu a jeho všemocnej snahe zabrániť mu zaoberať sa pravosťou tohto podpisu s poukazom na existujúcu judikatúru po vykonaní znaleckého dokazovania na pravosť podpisu U. V.T.. Konštatoval, že súd je viazaný rozhodnutím najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, pod ktoré Najvyšší súd Českej republiky nepatrí. Preto vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/76/2007, ktorého vážnosť je zvýšená tým, že ide o tzv. zbierkové rozhodnutie R - 46/2009, z ktorého vyplýva, že z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by

toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukázal. Na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia však nemožno činiť záver, že dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. V ustanovení § 526 a ani na inom mieste Občiansky zákonník nerozlišuje takéto dve postavenia dlžníka z hľadiska jeho možností namietat' neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Najvyšší súd ďalej uviedol, že v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona a od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov.“

16. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že mal k dispozícii znalosť o tom, že v obdobnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C/18/2007 bol podpis U. V. vyhodnotený súdnym znalcom - grafológom ako falzifikát. Preto sa mu javila snaha žalobcu zabrániť súdnoznaleckému prieskumu podpisu na rozhodujúcej zmluve ako logická, avšak žiadnym spôsobom mu nemohla zabrániť v súdnoznaleckom skúmaní podpisu aspoň na predloženej kópii zmluvy, keďže jej originál žalobca predložil' odmietol. Rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C/18/2007 zo dňa 25.11.2014 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/140/2015 zo dňa 27.06.2016. Z vykonaného dokazovania v danej veci vyplynulo, že postupca dňa 15.01.2007 len sám podpísal zmluvu o postúpení pohľadávky z toho istého dátumu a v tento deň nebola opatrená, ako vyplynulo zhodne aj z výpovede svedka T. N., podpisom vtedajšieho štatutárneho zástupcu žalobcu p. U. V.. Potom ako žalobcovi bolo zrejmé, že súd pristúpi k znaleckému skúmaniu podpisu U. V. na rozhodujúcej zmluve, podľa súdu vediac, že podpis na tejto zmluve nie je pravým podpisom U. V. (rovnaký scenár ako vo veci 12C/18/2007), predložil žalobcu súdu Zmluvu o postúpení pohľadávky (č. l. 325), a to úplne rovnakého znenia ako má rozhodujúca zmluva, avšak s tým rozdielom, že za spoločnosť Benc s.r.o. bol podpísaný p. D. C. (ktorý zmluvu podpísal aj za postupcu Cartes s.r.o.) na základe písomnej plnej moci zo dňa 21.02.2005, ktorá sa nachádza na č. l. 326 spisu. Súd prvej inštancie vychádzal z právneho názoru, že v prejednávanej veci za skutok, ktorý je predmetom konania treba považovať uplatnenie pohľadávky na základe predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky - rozhodujúcej zmluvy. Preto žiadal žalobcu, jednak písomne, ako aj na pojednávaní konanom dňa 10.05.2018, či je potrebné predloženie tejto zmluvy chápať ako zmenu žaloby, kde sa jedná o rozhodujúcu zmenu skutkových okolností alebo nie. Zároveň aplikujúc ust. § 140 ods. 2 C.s.p. vysetlil žalobcovi, že v prípade, ak nebude túto zmenu navrhovať, súd sa nebude predloženou zmluvou na č. l. 325 v konaní zaoberať, pretože aj keď súd posudzuje každý procesný úkon podľa jeho obsahu, zároveň platí, že tak nemôže urobiť proti výslovnej vôli strany konania, a to o to viac, ak je zastúpená právnym zástupcom.

17. Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity vypracoval vo veci znalecký posudok č. 155/2017, ktorý sa nachádza na č.l. 368 a nasl. spisu, kde dospel k záveru, že pri analýze sporného podpisu sa nejedná o originálnu písomnosť ale o kópiu. Sporné podpisy, ktoré sa na tejto kópii nachádzajú je tak možné skúmať len ako izolovaný jav. Metódami písma znaleckého skúmania nie je možné skúmať, či podpisy na pôvodných origináloch sú výsledkom autentického písárskeho prejavu konkrétnej osoby, alebo či boli podpisy na písomnosti prenesené pomocou technických prostriedkov. Pri analýze sporného podpisu na rozhodujúcej zmluve dospel znalecký ústav k záveru, že originál sporného podpisu na zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2017 nachádzajúcej sa v kópii na č. l. 51 spisu Okresného súdu Prešov 17C/109/2010 nie je pravým podpisom U. V..

18. Ďalej súd prvej inštancie popísal skutkový stav tak, že v súvislosti s požiadavkou žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania ohľadne pravosti podpisu U. V. na rozhodujúcej zmluve, žalobca súdu predložil ďalšiu v poradí už tretiu zmluvu o postúpení pohľadávky (č. l. 227), úplne rovnakého znenia ako rozhodujúca zmluva, resp. ako zmluva kde za postupníka Benc s.r.o. je podpísaný pán C., s podpisom U. V., ktorý bol znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva označený za pravý podpis. Rovnako ako v prípade zmluvy, resp. listiny s názvom „Zmluva o postúpení pohľadávky“, ktorá bola podpísaná za Benc s.r.o. zástupcom, pánom C., ani táto zmluva z č. l. 227 nebola žalobcom

urobená predmetom konania. Súd prvej inštancie vedel o rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/140/2015, ktoré už bolo vyššie citované, preto konštatoval, že mu nemohla žiadna judikatúra citovaná žalobcom zabrániť postupovať v konaní tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a spravodlivé a teda, aby sa vyvrátilo alebo potvrdilo podozrenie žalovaného o tom, že podpis postupníka na rozhodujúcej zmluve je pravý alebo nie. Správnosť tohto postupu bola potvrdená aj následným konaním žalobcu, ktorý predložil ďalšie dve zmluvy týkajúce sa postúpenia tej istej pohľadávky s rovnakým textom, jednej s pravým podpisom U. V. a druhej s pravým podpisom pána C., ktorý konal ako zástupca postupníka. Súd sa na tieto okolnosti žalobcu prítomného na pojednávaní priamo pýtal, pýtal sa ho teda akým spôsobom došlo k podpisu jednotlivých zmlúv, aká bola logika podpisu zmluvy najprv konateľom spoločnosti Benc, s.r.o. a rovnako aj zástupcom spoločnosti Benc, s.r.o. pánom C. z toho hľadiska, že načo bolo potrebné podpisovať zmluvu aj zástupcom, ak bol prítomný samotný konateľ spoločnosti? Súd prvej inštancie pri vyhodnocovaní odpovedí, či už svedka alebo strany sporu, na jeho otázky sa nezaoberal len ich vecnou správnosťou, ale aj spôsobom ako tieto odpovedajú. Žalobca, resp. konateľ p. C. odpovedal na otázky vyhýbavo, jednoducho tým, že si na nič nepamätá vzhľadom na dĺžku konania. Súd prvej inštancie konštatoval, že použil logických pravidiel zmysľania a nemohol uveriť, keďže zmluvy o postúpení pohľadávky mali byť podpísované dňa 15.01.2007 a konanie sa začalo 30.01.2007, teda napriek tomu, že to bolo pred 10-timi rokmi, očakával, že na rozhodujúce skutočnosti si žalobca pamätať bude práve preto, že tieto sa nedejú s odstupom niekoľkých rokov, keď vec mohla upadnúť do zabudnutia, ale naopak, táto do zabudnutia upadnúť nemohla práve preto, že je predmetom súdneho konania. Preto dospel k záveru, že nemožno priznať ochranu nároku uplatnenému žalobou, keďže bol založený na zmluve, ktorá sa ukázala ako neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu nedostatku pravého podpisu jednej zo zmluvných strán a to postupníka. Konanie žalobcu vyhodnotil súd prvej inštancie ako účelového počnúc tvrdením o tom, že si nič nepamätá, pokračujúc odmietnutím predloženia originálu listiny, ako aj predkladaním ďalších listín. Súdu prvej inštancie sa javilo, že žalobca vždy, ak došlo k riziku, že ním predložená rozhodujúca zmluva môže byť vyhodnotená v jeho neprospech, bol pripravený poskytnúť novú listinu o postúpení tej istej pohľadávky už s odstránenou vadou. Preto považoval konanie žalobcu za špekulatívne a aj preto mu neposkytol súdnu ochranu. Zároveň súd prvej inštancie vysvetlil, že vzhľadom na zaujatý právny názor nepovažoval za potrebné vykonať dôkaz znaleckým posudkom č. 2 vypracovaným Technickou univerzitou v Košiciach, ktorý bol predložený žalobcom na pojednávaní konanom dňa 10.05.2018.

19. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pre odvolací súd platia určité obmedzenia voľného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd sa nemôže odchyliť od hodnotenia konkrétneho dôkazu vykonaného súdom prvej inštancie. Hodnotiť inak dôkazy by mohol iba v prípade, ak by sám tento dôkaz zopakoval. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie však vychádza zo všetkého čo v konaní vyšlo najavo. Súd prvej inštancie správne určil vzájomný vzťah jednotlivých dôkazov a správne v súlade s pravidlami formálnej logiky ich aj vyhodnotil. Z hľadiska logiky argumentačnej súdržnosti nemožno odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky.

20. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

21. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

22. Odvolací súd znova poukazuje na skutočnosť, že v odvolacom konaní nemožno hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie preskúmať. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zo zásady voľného hodnotenia

dôkazov vyplýva, že nesprávnosť hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie môže vyplývať iba zo spôsobu akým súd hodnotenie vykonal. Odvolací súd nemôže v tomto smere súdu prvej inštancie vytykať žiadne pochybenia. Výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie zodpovedá pravidlám logického myslenia. Súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a neupomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Preto nemá odvolací súd dôvod polemizovať so skutkovými závermi súdu prvej inštancie.

23. Žalobca zároveň tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.07.2011 sp.zn. 7Cdo/7/2010). Aj táto odvolacia námietka žalobcu neobstojí. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že nemožno priznať ochranu nároku uplatneného žalobou, keďže tento nárok bol založený na zmluve, ktorá sa ukázala ako neplatná podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu nedostatku pravého podpisu jednej zo zmluvných strán a to postupníka. Súd prvej inštancie sa riadne vypořiadal aj s hodnotením konania žalobcu, keď ho vyhodnotil ako účelové počnúc tvrdením o tom, že si nič nepamätá a pokračujúc odmietnutím predloženia originálu rozhodujúcej listiny. Zároveň sa súd prvej inštancie vypořiadal riadne aj s predkladaním ďalších listín žalobcu i predloženým znaleckým posudkom, ktorý si sám dal vyhotoviť. I odvolaciemu súdu sa javí, že žalobca vždy, ak došlo k riziku, že ním predložená rozhodujúca zmluva môže byť vyhodnotená v jeho neprospech, bol pripravený poskytnúť novú listinu o postúpení tej istej pohľadávky už s odstránenou vadou. Možno prisvedčiť žalovanému, tak ako to uviedol vo vyjadrení k odvolaniu, že vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Žalobca v odvolaní namieta, že v znaleckom posudku č. 155/2017 bol sporný podpis na zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 15.01.2007 na č.l. 227 vyhodnotený ako pravý podpis U. V.. Skutočne však zrozumiteľne nevysvetlil prečo spolu so žalobou doručenu súdu dňa 30.01.2007, teda 15 dní potom, čo mala byť podpísaná zmluva o postúpení pohľadávky nepredložil ako dôkaz listinu nachádzajúcu sa na č.l. 227, ale kópiu zmluvy na č.l. 51, z ktorej je zrejmé, že sa nejedná o pravý podpis U. V.. Tvrdenie žalobcu, že bolo vyhotovených veľa kópií a tak mohlo dôjsť k skresleniu podpisu konateľa možno podľa názoru odvolacieho súdu tiež zaradiť do kategórie takej ako uviedol súd prvej inštancie v bode 7.1 odôvodnenia rozhodnutia. Preto podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné sa zaoberať ani otázkou, či predloženie ďalších zmlúv o postúpení pohľadávky na č.l. 227, či 325 spisu je zmenou alebo nie je zmenou skutkového stavu, tak ako sa tým zaoberal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia.

24. Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, keď žalobu zamietol. Správne rozhodol i o nároku Slovenskej republiky na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi, i o nároku Ústavu Súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline vo vzťahu k žalobcovi na náhradu výdavkov spojených so znaleckým dokazovaním i v súvisiacom výroku o trovách konania.

25. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. stotožňujúc sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí ako vecne správny potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p. Úspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o trovách odvolacieho konania, ale i o trovách prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.